

**LIETUVOS BANKO
PRIEŽIŪROS TARNYBOS
FINANSINIŲ PASLAUGŲ IR RINKŲ PRIEŽIŪROS DEPARTAMENTO
DIREKTORIUS**

**SPRENDIMAS
DĖL A. K. IR NORDEA BANK AB GINČO NAGRINĖJIMO**

2016 m. birželio 8 d. Nr. 242-209

Vilnius

Lietuvos bankas gavo A. K. (toliau – pareiškėja) kreipimąsi, kuriuo pareiškėja prašo išnagrinėti ginčą, kilusį tarp jos ir *Nordea Bank AB*, veikiančio per Lietuvoje įsteigtą filialą, (toliau – bankas) dėl banko veiksmų, kuriais galėjo būti pažeistos pareiškėjos teisės.

N u s t a t y t a:

2008 m. birželio 13 d. pareiškėja ir bankas sudarė būsto kreditavimo sutartį Nr. (*duomenys neskelbtini*) (toliau – Sutartis), kuria šalys susitarė, kad Sutartyje numatytais sąlygomis bankas suteiks pareiškėjai 82 517 Šveicarijos frankų (CHF) kreditą, skirtą paskolai, suteiktai pareiškėjai pagal su AB banku „Hansabankas“ (dabar „Swedbank“, AB) sudarytą kredito sutartį ir skirtą butui įsigyti bei buto apdailos darbams užbaigti, refinansuoti. Sutartyje nurodyta marža – 0,68 proc., bazinė palūkanų norma – 6 mėn. LIBOR CHF.

Bazinei palūkanų normai tapus neigiamai ir didesnei už maržą, bankas, apskaičiuodamas pareiškėjos mokėtinų metinių palūkanų dydį, jas prilygino nuliui.

2016 m. vasario 19 d. pareiškėja pateikė pretenziją bankui. Minėtoje pretenzijoje pareiškėja nurodė, kad bankas netinkamai skaičiuoja neigiamas palūkanas, jas prilygindamas nuliui, nors šalys, sudarydamos Sutartį, susitarė taikyti matematinį metinių palūkanų normos skaičiavimo modelį. Pretenzija pareiškėja paprašė banko perskaičiuoti pagal Sutartį sumokėtas palūkanas ir susidariusiu skirtumu atitinkamai sumažinti artimiausios įmokos dalį, taip pat ištaisyti banko internetinės bankininkystės sistemoje nurodytos kredito informacijos duomenis ir užtikrinti, kad toliau metinė palūkanų norma būtų skaičiuojama taikant neigiamas palūkanas.

2016 m. vasario 25 d. rašte Nr. OUT-3417 atsakydamas į pareiškėjos pretenziją bankas nurodė, kad nei teisės aktuose, nei šalių sudarytoje Sutartyje nėra numatytos pareigos ir galimybės bankui tarp šalių susiklosčiusiuose sutartiniuose teisiniuose santykiuose taikyti neigiamos palūkanų normos. Bankas pažymėjo, kad palūkanų, turinčių neigiamą reikšmę, prilyginimas nuliui reiškia tai, kad tokiu palūkanų nustatymo laikotarpiu pareiškėja neturi mokėti atlyginimo bankui už suteiktą kreditą, tačiau pareiškėjos, kaip kredito gavėjos, pareiga grąžinti bankui kreditą išlieka.

2016 m. kovo 24 d. Lietuvos bankas gavo pareiškėjos kreipimąsi dėl tarp jos ir banko kilusio ginčo nagrinėjimo. Kreipimesi pareiškėja nurodo, kad bankas pažeidžia jos, kaip vartotojos, teises, nes netinkamai vykdo šalių sudarytą Sutartį. Pareiškėjos teigimu, bankas apskaičiuoja pareiškėjos mokėtinų metinių palūkanų dydį, nesivadovaudamas šalių sutarta ir Sutartyje įtvirtinta palūkanų apskaičiavimo tvarka. Kreipimesi pareiškėja prašo įpareigoti banką skaičiuoti palūkanas taip, kaip nurodyta Sutartyje, t. y. taikant neigiamas palūkanas ir jomis mažinant artimiausios įmokos dalį.

2016 m. balandžio 11 d. Lietuvos bankas gavo banko atsiliepimą dėl pareiškėjos kreipimesi nurodytų aplinkybių ir argumentų. Atsiliepime nurodoma, kad, pagal galiojančią teisinę reguliavimą, kreditavimo santykiai yra atlygintiniai, o pareiga mokėti palūkanas už suteiktą kreditą yra priskiriama kredito gavėjui, o ne atvirkščiai. Bankas pažymi, kad pareigą mokėti palūkanas pareiškėjai nustato ir Sutartis, be to, ir teismų praktikoje ne kartą pažymėta, kad atlygintinumas yra esminis kreditavimo santykių požymis. Bankas nurodo, kad Sutarties nuostatos, net ir vartotojų

naudai, negali būti aiškinamos tokiu būdu, kad paneigtų kreditavimo santykių esmę ir jų esminį požymį – atlygintinumą. Banko nuomone, metinių palūkanų apskaičiavimo būdas neigiamas palūkanas prilyginant nuliui niekaip nepažeidžia pareiškėjos, kaip vartotojo, teisių, priešingai – pareiškėjos mokamas palūkanas prilygindamas nuliui bankas atsisako atlyginimo (maržos) pagal Sutartį ir tuo pačiu panaikina vieną iš pagrindinių pareiškėjos iš Sutarties kylančių pareigų (pareigą mokėti palūkanas). Bankas atkreipia dėmesį, kad analogišką taisyklę dėl neigiamų palūkanų prilyginimo nuliui taiko ir tais atvejais, kai bankas yra skolininkas, o banko klientas – kreditorius, pavyzdžiui, esant teisiniams santykiams pagal indėlio sutartį. Banko vertinimu, pareiškėjos pateikiamas pažodinis, t. y. taikant matematinės sumos metodą, Sutarties nuostatų aiškinimas nagrinėjamu atveju lemtų šalių teisių ir pareigų persikirstymą, o tai paneigtų tikruosius šalių ketinimus, buvusius sudarant Sutartį, ir faktiškai lemtų Sutarties perkvalifikavimą į kitos rūšies sutartį. Bankas prašo atmesti pareiškėjos reikalavimus kaip nepagrįstus.

K o n s t a t u o j a m a:

Vadovaujantis Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių, patvirtintų Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimu Nr. 03-23 (Lietuvos banko valdybos 2016 m. sausio 28 d. nutarimo Nr. 03-11 redakcija), 45 punktu, vartojimo ginčai Lietuvos banke nagrinėjami laikantis rungimosi, ginčų nagrinėjimo operatyvumo, koncentracijos, ekonomiškumo ir bendradarbiavimo principų. Vartotojas ir finansų rinkos dalyvis privalo įrodyti tas aplinkybes, kuriomis remiasi kaip savo reikalavimų arba atsikirtimų pagrindu, išskyrus atvejus, kai remiamasi aplinkybėmis, kurių nereikia įrodinėti. Nagrinėdamas ginčą Lietuvos bankas atlieka pateiktų įrodymų vertinimą, kurio pagrindu priimamas sprendimas.

Kaip matyti iš Lietuvos bankui pateiktos medžiagos, nagrinėjamu atveju ginčas tarp šalių yra kilęs dėl pagal Sutartį pareiškėjos mokėtinų įmokų apskaičiavimo tvarkos. Atsižvelgiant į kreipimesi ir kartu su juo pateiktuose dokumentuose pareiškėjos nurodytas aplinkybes, darytina išvada, kad, pareiškėjos vertinimu, vadovaujantis Sutarties nuostatomis, bazinei palūkanų normai tapus neigiamai ir didesnei už maržą, turėtų būti taikomos neigiamos palūkanos, kuriomis turėtų būti atitinkamai mažinama bendra mėnesio įmoka, t. y. šiuo atveju grąžintina kredito dalis. Banko nuomone, jo taikomas palūkanų apskaičiavimo būdas, kai metinių palūkanų norma prilyginama nuliui, yra vienintelis galimas ir teisėtas palūkanų apskaičiavimo būdas, todėl bankas neturi teisinio pagrindo tenkinti pareiškėjos reikalavimo. Vadinasi, pareiškėja, grįsdama savo reikalavimą, o bankas, grįsdamas savo atsisakymą tenkinti pareiškėjos reikalavimą, skirtingai aiškina Sutarties nuostatas, susijusias su palūkanų apskaičiavimu.

Siekiant tinkamai įvertinti šalių argumentus, pirmiausia reikia išanalizuoti kreditavimo teisinius santykius reglamentuojančias nuostatas. Lietuvos Respublikos civilinio kodekso (toliau – Civilinis kodeksas) 6.881 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad kreditavimo sutartimi bankas arba kita kredito įstaiga (kreditorius) įsipareigoja suteikti kredito gavėjui sutartyje nustatyto dydžio ir nustatytais sąlygomis pinigines lėšas (kreditą), o kredito gavėjas įsipareigoja gautą sumą grąžinti kreditoriui ir mokėti palūkanas. Pažymėtina, kad kreditavimo santykiams Civilinio kodekso XLIII skyriaus pirmasis skirsnis taikomas tiek, kiek tai neprieštarauja kreditavimo sutarties esmei ir kreditavimą reglamentuojančio Civilinio kodekso skirsnio nustatytoms taisyklėms. Civilinio kodekso 6.872 straipsnio 3 dalyje nustatyta, kad jeigu paskolos dalykas yra pinigai, preziumuojama, kad paskolos sutartis yra atlygintinė. To paties straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad palūkanų už naudojimąsi paskola dydį ir mokėjimo tvarką nustato šalys susitarimu. Įvertinus išdėstytas nuostatas, darytina išvada, jog įstatyme įtvirtinta prezumpcija, kad kreditavimo sutartis yra atlygintinė, tačiau atlyginimo dydį ir mokėjimo tvarką šalys gali nustatyti tarpusavio sutarimu. Atkreiptinas dėmesys, kad pareiškėja ir bankas atlyginimo už naudojimąsi kreditu dydį ir tvarką yra įtvirtinę Sutartyje. Civilinio kodekso 6.156 straipsnio 1 dalyje yra įtvirtintas sutarčių laisvės principas, pagal kurį šalys turi teisę laisvai sudaryti sutartis ir savo nuožiūra nustatyti tarpusavio teises bei pareigas, taip pat sudaryti ir šio kodekso nenumatytas sutartis, jeigu tai neprieštarauja įstatymams. Civilinio kodekso 6.189 straipsnio 1

dalyje numatyta, kad teisėtai sudaryta ir galiojanti sutartis jos šalims turi įstatymo galią. Atsižvelgiant į išdėstytas nuostatas, darytina išvada, kad šalys kreditavimo sutartyje turi teisę susitarti dėl bet kokių taisyklių, reglamentuojančių atlyginimo už naudojimąsi kreditu mokėjimo tvarką ir atlyginimo apskaičiavimą, net jeigu tam tikrais atvejais už kreditą mokėtino atlyginimo dydis lygus 0 arba tampa neigiamas. Papildomai pažymėtina, kad faktas, kad Lietuvos Respublikos įstatymuose tiesiogiai neįtvirtinta galimybė mokėti neigiamas palūkanas, nereiškia, kad šalys dėl tokios nuostatos negali tiesiogiai susitarti sutartyje arba tokios pasekmės negali kilti dėl šalių susitarimu nustatytų atlyginimo už kredito suteikimą taisyklių.

Sutarties šalims nesutariant dėl sudarytos sutarties sąlygų turinio, tokios sąlygos aiškinamos pagal bendrąsias sutarčių aiškinimo taisykles, įtvirtintas Civiliniame kodekse, vadovaujantis sąžiningumo bei sisteminio sutarties sąlygų aiškinimo principais. Civilinio kodekso 6.193 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad sutartys turi būti aiškinamos sąžiningai. Toje pačioje dalyje nustatyta, kad, aiškinant sutartį, pirmiausia turi būti nagrinėjami tikrieji sutarties šalių ketinimai, o ne vien remiamasi pažodiniu sutarties teksto aiškinimu. Jeigu šalių tikrų ketinimų negalima nustatyti, tai sutartis turi būti aiškinama atsižvelgiant į tai, kokią prasmę jai tokiomis pat aplinkybėmis būtų suteikę analogiškai šalims protingi asmenys. Civilinio kodekso 6.193 straipsnio 2 dalyje nustatyta, kad visos sutarties sąlygos turi būti aiškinamos atsižvelgiant į jų tarpusavio ryšį, sutarties esmę ir tikslą bei jos sudarymo aplinkybes. Aiškinant sutartį, reikia atsižvelgti ir į įprastines sąlygas, nors jos sutartyje nenurodytos. Įvertinus išdėstytas nuostatas, pažymėtina, kad jos turėtų būti vertinamos sistemiškai, atsižvelgiant į konkrečios sutarties sudarymo aplinkybes.

Nors sutarties aiškinimo tikslas – tikrosios šalių valios nustatymas – lemia, kad, esant lingvistinės sutarties teksto reikšmės ir šalių tikrųjų ketinimų skirtumui, pirmenybę reikia teikti šalių ketinimams, kuriuos šalys, sudarydamos sutartį, turėjo omenyje, tačiau tuo atveju, kai šalių ketinimai nesutampa, didesnę reikšmę turi sutarties tekstas, todėl svarbesnė yra sutarties teksto lingvistinė analizė, nes ji gali padėti nustatyti, kurios šalies ketinimai atitinka sutarties lingvistinę prasmę. Kartu sutarties sąlygos turi būti aiškinamos taip, kad aiškinimo rezultatas nereikštų nesąžiningumo vienai iš šalių (Lietuvos Aukščiausiojo Teismo Civilinių bylų skyriaus teisėjų kolegijos 2009 m. liepos 27 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-3-261/2009; 2012 m. balandžio 4 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-3-146/2012). Atkreiptinas dėmesys, kad, kaip ne kartą pasisakė Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (pavyzdžiui, Lietuvos Aukščiausiojo Teismo Civilinių bylų skyriaus teisėjų kolegijos 2014 m. balandžio 25 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-3-238/2014), tai, kad įstatyme neteikiamas prioritetas pažodiniam sutarties aiškinimui, nereiškia, kad gali būti ignoruojamas sutarties tekstas ir jos sąlygose vartojamų žodžių arba žodžių junginių bendrinė, visuomenėje nusistovėjusi reikšmė. Tikrasis sutarties (jos sąlygos) turinys gali nesutapti su pažodine teksto reikšme, jeigu pažodinį tekstą paneigia įstatyme (Civilinio kodekso 6.193 straipsnis) įvardytos sutarties aiškinimui reikšmingos aplinkybės (sutarties sąlygų kontekstas, faktinis šalių elgesys, kt.).

Taikant lingvistinės analizės metodą, vertintinas pareiškėjos reikalavimo pagrindą sudarančių Sutarties nuostatų turinys, jų gramatinė išraiška, lingvistinė prasmė. Vadovaujantis Sutarties bendrosios dalies 2 punktu, sudarydamas Sutartį bankas įsipareigojo suteikti pareiškėjai specialiosios dalies 2.1 papunktyje numatyto dydžio pinigines lėšas (kreditą) Sutartyje nustatytais sąlygomis ir tvarka, o pareiškėja įsipareigojo gautą pinigų sumą Sutartyje nustatytais terminais grąžinti bankui ir mokėti palūkanas. Pagal Sutarties bendrosios dalies 1.24.3 papunktį, kredito ir palūkanų mokėjimo grafikas sudaromas kiekvienam palūkanų nustatymo laikotarpiui, jame nurodomos *bendros kiekvieną mėnesį grąžintinos kredito dalies ir priskaičiuotų palūkanų sumos, mokamos bankui*. Sutarties bendrosios dalies 1.17 papunktyje nurodyta, kad metinė palūkanų norma „tai Specialiosios dalies 2.9 punkte nustatytas ir Kredito gavėjo mokamas atlygis už naudojimąsi Kreditu. Metinę palūkanų normą sudaro Marža ir Bazinė palūkanų norma arba Marža ir Fiksuota palūkanų norma, priklausomai nuo Kredito gavėjo pasirinkimo.“

Aiškinant pirmiau minėtas Sutarties nuostatas, darytina išvada, kad metinė palūkanų norma pagal Sutartį apskaičiuojama, taikant matematinės sumos metodą, t. y. sudedant bazinę palūkanų normą ir maržą. Be to, vadovaujantis Sutarties bendrosios dalies 1.24.3 papunkčiu, teigtina, kad pareiškėjos mokėtinos įmokos dydis nustatomas kaip bendra kiekvieną mėnesį gražintinos kredito dalies ir priskaičiuotų palūkanų suma. Įvertinus pirmiau minėtas Sutarties nuostatas lingvistinės analizės metodu, negalima konstatuoti, kad, sudarydamos Sutartį, ginčo šalys būtų sutarusios metinę palūkanų normą prilyginti nuliui, jos dydžiui, apskaičiuotam Sutartyje nustatyta tvarka, tapus neigiamam. Vadinas, nėra pagrindo aiškinti ginčo šalių sudarytos Sutarties nuostatų banko nurodytu būdu.

Nagrinėjamo ginčo atveju taip pat atsižvelgtina ir į tai, kad šalių sudaryta Sutartis yra vartojimo sutartis, banko iš anksto parengta pagal standartines sąlygas. Vartojimo sutartinių teisinių santykių specifika lemia tai, kad tokių santykių šalys (dėl laiko, patirties, specialių žinių stokos) turi nevienodas galimybes derėtis – bankas, kaip profesionalus verslininkas ir savo srities specialistas, kartu ir ekonomiškai stipresnė vartojimo sutarties šalis, turi platesnes galimybes naudotis sutarties laisvės principu, o vartotojas, dažnai gali tik rinktis – arba pasirašyti jam siūlomą sutartį, arba jos atsisakyti, todėl, tarp šalių susiklosčius vartojimo sutartiniams teisiniams santykiams, itin svarbu atkreipti dėmesį į šalių pareigos elgtis sąžiningai sutartiniuose santykiuose įgyvendinimą. Papildomai pabrėžtina tai, kad bankas, būdamas profesionalus finansų rinkos dalyvis, skirtingai nei vartotojas, turi daugiau galimybių naudodamasis finansinėmis priemonėmis ir kitais finansų rinkų instrumentais valdyti palūkanų normos svyravimo riziką. Atitinkamai, prieš sudarydamos kreditavimo sutartį, bankas, profesionaliai veikiantis finansų rinkose, turėtų įvertinti palūkanų normos svyravimo riziką ir atsižvelgdamas į tai pasiūlyti kreditavimo sutarties sąlygas arba kitaip šią riziką valdyti.

Vadovaujantis Lietuvos Aukščiausiojo Teismo formuojama praktika¹, vartojimo sutarties vertinimas sąžiningumo aspektu reiškia vertinimą, ar tokios sutarties sąlygos, be kita ko, yra skaidrios, t. y. ar sutarties sąlygos yra aiškios ir suprantamos vartotojui. Minėtas skaidrumo reikalavimas yra įtvirtintas Civilinio kodekso 6.228⁴ straipsnio 6 dalyje, nustatant, kad bet kuri vartojimo sutarties rašytinė sąlyga turi būti išreikšta aiškiai ir suprantamai. Aiškumo reikalavimas reiškia, kad sutarčių sąlygos turi būti parengtos suprantamai, nedviprasmiškai, aiškiai ir tiksliai. Suprantamumo reikalavimas savo ruožtu reiškia tai, kad sutarčių sąlygos turi būti tokios, kad vartotojas gebėtų suprasti jų tikrąją prasmę. Dėl minėtos priežasties verslininkui, vienašališkai ir be derybų su vartotoju rengiančiam vartojimo sutarties nuostatas, yra keliami pareiga užtikrinti vartojimo sutarties sąlygų teisinį apibrėžtumą ir jų suderinamumą, jo pateiktos sąvokos turi būti kiek įmanoma aiškiau atskleistos, konkretizuotos (Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2009 m. kovo 24 d. apžvalga „Vartotojų teisių apsauga vartojimo sutartiniuose santykiuose: teisinio reguliavimo ir teismų praktikos apžvalga“).

Atsižvelgiant į pirmiau pateiktą Sutarties nuostatų analizę, darytina išvada, kad Sutarties sąlygos, net ir vertinant jas pagal vidutiniškai gerai informuoto, protingai atidaus ir apdairaus vartotojo suvokimo standartą², nėra pakankamai skaidrios, taigi, pakankamai aiškios ir suprantamos, kad nagrinėjamo ginčo atveju galėtų būti aiškinamos banko nurodytu būdu – neigiamas palūkanas prilyginant nuliui, nes toks palūkanų apskaičiavimo būdas, kaip jau minėta, nėra numatytas Sutartyje. Priešingai, banko pateiktas Sutarties nuostatų vertinimas neatitiktų Sutartyje nurodytos ir šalių sutartos palūkanų apskaičiavimo tvarkos, todėl negalėtų būti

¹ Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2009 m. kovo 24 d. apžvalga „Vartotojų teisių apsauga vartojimo sutartiniuose santykiuose: teisinio reguliavimo ir teismų praktikos apžvalga“.

² Lietuvos Aukščiausiasis Teismas 2009 m. kovo 24 d. apžvalgoje „Vartotojų teisių apsauga vartojimo sutartiniuose santykiuose: teisinio reguliavimo ir teismų praktikos apžvalga“ yra nurodęs, kad sutarties sąlygų aiškumas ir suprantamumas turi būti vertinamas pagal konkrečias bylos aplinkybes, apibūdinančias vartotojo sugebėjimus suprasti tikrąjį sutarties sąlygų turinį, ir atsižvelgiant į vidutiniškai gerai informuoto, protingai atidaus ir apdairaus vartotojo suvokimo standartą.

laikomas sąžiningu ir teisingu pareiškėjos atžvilgiu. Tuo atveju, jeigu Sutarties sąlygos būtų aiškinamos priešingai, būtų pažeidžiamas pareiškėjos teisėtų lūkesčių principas, nes pareiškėja, pagal Sutartį mokėtinų palūkanų sumą skaičiuodama kaip matematinę sumą, pagrįstai galėjo tikėtis, jog nesvarbu, ar bazinė palūkanų norma didėja, ar mažėja, pareiškėjos mokėtina palūkanų suma ir toliau bus skaičiuojama kaip matematinė suma.

Atkreiptinas dėmesys, kad, kaip minėta, kilus abejonių dėl vartojimo sutarties sąlygų turinio aiškinimo, turi būti vadovaujama Civilinio kodekso 6.228⁴ straipsnio 6 dalimi, kurioje nustatyta, kad bet kuri vartojimo sutarties rašytinė sąlyga turi būti išreikšta aiškiai ir suprantamai. Šio reikalavimo neatitinkančios sąlygos laikomos nesąžiningomis. Minėtoje dalyje taip pat nustatyta, kad tuo atveju, kai kyla abejonių dėl vartojimo sutarties sąlygų turinio, sutarties sąlygos turi būti aiškinamos vartotojų naudai. Svarbu ir tai, kad, pagal Civilinio kodekso 6.193 straipsnio 4 dalį, visais atvejais sutarties sąlygos turi būti aiškinamos vartotojų naudai ir sutartį prisijungimo būdu sudariusios šalies naudai. Atsižvelgiant į tai, Lietuvos banko nuomone, kai bazinė palūkanų norma tampa neigiama ir didesnė už maržą, sutartyje nesant aiškiai ir nedviprasmiškai išreikšto kitokio šalių susitarimo, apskaičiuojant kredito gavėjo mokėtinos įmokos dydį, turėtų būti taikomos neigiamos palūkanos ir atitinkamai mažinamas gražintinos kredito dalies dydis.

Vertinant tarp pareiškėjos ir banko sudarytos Sutarties formą, akivaizdu, jog Sutarties bendrojoje dalyje nustatytos sąlygos, įskaitant ir sąlygas, nustatančias atlyginimo už kreditą apskaičiavimo tvarką, buvo pasiūlytos banko. Vertinant Sutarties specialiojoje dalyje nustatytas sąlygas, akivaizdu, kad pareiškėja turėjo galimybę pasirinkti iš kelių bankui priimtinių ir banko pasiūlytų alternatyvų. Atsižvelgiant į šias aplinkybes, darytina išvada, kad Sutarties sąlygas dėl atlyginimo už kreditą mokėjimo pasiūlė bankas, todėl jos turėtų būti aiškinamos jas priėmusios šalies, t. y. pareiškėjos, naudai.

Vadovaujantis pirmiau konstatuotomis aplinkybėmis ir išdėstytais argumentais, darytina išvada, kad nagrinėjamo ginčo atveju banko atsakymas taikyti neigiamas palūkanas neatitinka šalių susitarimo sąlygų, todėl pareiškėjos reikalavimas skaičiuoti palūkanas taip, kaip nurodyta Sutartyje, t. y. taikyti neigiamas palūkanas ir jomis mažinti artimiausios įmokos dalį, tenkintinas kaip pagrįstas.

Remdamasis tuo, kas išdėstyta, ir vadovaudamasis Vartotojų teisių apsaugos įstatymo 23³ straipsnio 1 dalies 1 punktu, Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimo Nr. 03-23 „Dėl Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių patvirtinimo“ 2 punktu bei šiuo nutarimu patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 59.1 papunkčiu, n u s p r e n d ž i u:

1. Patenkinti pareiškėjos A. K. reikalavimą bankui skaičiuoti palūkanas taip, kaip nurodyta Sutartyje, t. y. taikyti neigiamas palūkanas ir jomis mažinti artimiausios įmokos dalį.

2. Įpareigoti *Nordea Bank AB* per mėnesį nuo sprendimo priėmimo dienos raštu informuoti Lietuvos banką apie sprendimo rezoliucinės dalies 1-ame punkte nurodytos rekomendacijos įgyvendinimą (neįgyvendinimą). *Nordea Bank AB* neįvykdžius minėtos rekomendacijos, apie tai bus paskelbta Lietuvos Respublikos teisės aktų nustatyta tvarka.

Lietuvos banko sprendimas dėl ginčo esmės yra rekomendacinio pobūdžio ir teismui neskundžiamas. Vartotojui ir finansų rinkos dalyviui išlieka teisė dėl ginčo sprendimo kreiptis į teismą arba kitą ginčų nagrinėjimo instituciją įstatymų nustatyta tvarka. Kreipimasis į teismą po Lietuvos banko sprendimo dėl ginčo esmės priėmimo nelaikomas šio sprendimo apskundimu.